

ת"פ 29546/08/13 - מדינת ישראל נגד טלי וסרמן, איליה ברנבר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29546-08-13 מדינת ישראל נ' וסרמן ואח'
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. טלי וסרמן

2. איליה ברנבר

הנאשמים

הכרעת דין

כללי

1. הנאשמים מואשמים בעבירה של תקיפת שוטר בכוונה להכשילו בתפקידו ולהפריע לו מלמלאו.
2. על פי המיוחס בכתב האישום, ביום 4.8.12 בשעות הלילה, הלכו הנאשמים יחד ברחוב יפו בירושלים. באותה עת ביצעו השוטרים ספיר יעקב ומוחמד סועאד סריקות במרכז העיר באמצעות ניידת משטרתית. במהלך הסריקות חשדו השוטרים בנאשמים לנוכח התנהגותם בעת שהבחינו בניידת המשטרה, קראו לנאשמים לעצור לצורך הזדהות, אך הנאשמים לא צייתו לקריאות השוטרים והמשיכו ללכת. השוטרים עצרו את ניידת המשטרה, הלכו אחרי הנאשמים כשהיו קרובים אליהם ביקשו מהם להזדהות. הנאשמים סירבו להזדהות, התווכחו עם השוטרים וצעקו עליהם. השוטרים הודיעו לנאשמים על עיכובם אך הנאשמים התנגדו לכך. במהלך ההתנגדות תפסה הנאשמת 1 את ידיה של השוטרת, שרטה אותה בצוואר, בעטה בה באזור הבטן, הכתה אותה בפניה ובפלג גופה העליון באמצעות הידיים ודחפה אותה מספר פעמים. הנאשם 2 ניגש לעבר השוטרת, דחף אותה מספר פעמים, ניסה לנשוך אותה ביד ובעט בה. לאחר השתלטות השוטרים על הנאשמים, והכנסתם לניידת, נשך נאשם 2 את השוטר באזור האמה, נשיכה ארוכה וחזקה שגרמה לו פציעה.
3. בתשובתם לאישום חלקו הנאשמים על חוקיות העיכוב הראשוני, והודו כי הייתה התנגשות פיזית בין הנאשם 2 לשוטרים, ואילו הנאשמת 1 היא זו שהותקפה.
4. מטעם המאשימה העידו השוטרים ספיר יעקב ומוחמד סוואעד וכן הוגשה הודעתו של השוטר, הודעות הנאשמים ומסמכים רפואיים של שני עדי התביעה. מטעם ההגנה העידו הנאשמים בעצמם הוגשה הודעתה של השוטרת ספיר יעקב.

הראיות

5. השוטרת ספיר יעקב תיארה בעדותה כי האירוע החל בסיור שגרתי שקיימה יחד עם השוטיר מוחמד סוועאד בשעת לילה בניידת המשטרה. במהלך הסיור הבחינו בנאשמים, אשר ברגע שהבחינו בניידת שינו את כיוון תנועתם. היא או מוחמד צעקו להם לעצור אך השניים המשיכו ללכת. הם ניגשו אל הנאשמים, ביקשו להציג תעודת זהות והחלו רעש וצעקות. היא הפרידה את הנאשמת מהנאשם כדי להרגיע, וביקשה מהנאשמת לגשת עמה הצידה. לפתע שמעה שאחד מהנאשמים אמר לשני לברוח, אינה זוכרת מי אמר זאת, וכשהבחינה שהנאשמת עומדת לברוח תפסה במפרק ידה, הנאשמת התנגדה והיא הודיעה לה שהיא עצורה, הנאשמת אמרה לה "תעזבי אותי משוגעת מפגרת", התנגדה למעצר ושרטה את השוטרת. כשתפסה את הנאשמת 1, הנאשם 2 דחף אותה מאחורה ובעט בה. הנאשמת דחפה אותה גם כן, ובשעה שהיא ניסתה לתפוס את הנאשמת, הנאשמת תפסה את הנשק שהיה חגור בקדמת גופה של השוטרת. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו לה שריטות בצוואר ובידיים והיא הייתה מאושפזת בבית החולים למשך הלילה. העדה הוסיפה כי ניסתה לעזור למוחמד לעצור את הנאשם 2 אשר התנגד למעצר. העדה העידה כי אינה זוכרת את סדר התרחשות האירועים באופן מדויק. לדבריה, הנאשמים נראו שיכורים, נדף מהם ריח של אלכוהול ועיניהם היו אדומות. השוטרת אישרה בחקירתה הנגדית כי חלק ממשימות כח הסיור היו להפגין נוכחות ובולטות ולשמור על הסדר, בין היתר בדרך של בדיקת אנשים וכלי רכב חשודים. העדה עמדה על כך שהנאשמים עוררו חשד בליבה מאחר וברגע שהבחינו בניידת המשטרה שינו כיוון הליכתם, בפרט כשמדובר בשעת לילה, וכי החשד התגבר לאחר שלא עצרו כשנקראו לעשות כן. העדה הבהירה עוד בחקירה נגדית כי היו שתי הזדמנויות שעסקו בניסיון של הנאשם 2 לנשוך את השוטיר מוחמד - האחת כאשר היו מחוץ לניידת, הנאשם 2 ניסה לנשוך את השוטיר ולכן היא דחפה את מצחו של הנאשם 2 כדי למנוע את הנשיכה שלא צלחה. בהמשך כאשר הנאשם כבר היה בתוך הניידת, היא שמעה את מוחמד קורא קריאת כאב והבחינה כי הנאשם 2 נשך אותו.

6. עדותה של השוטרת ספיר בבית המשפט תואמת במידה רבה את הודעתה במשטרה, שם תיארה כי משביקשו מהשניים להזדהות, הנאשמת אמרה "למה מי את שאני אזדהה בפניך" כי גם הנאשמת אמרה "בוא נברח" וגם הנאשם צעק לה "תברחי", כי השוטיר מוחמד הוא שהודיע לשניים שהם מעוכבים לאחר שלא הזדהו. עוד אמרה בהודעתה, כי הנאשמת אמרה לה בשלב זה "למה מי את שתעכבי אותי, אני לא מעוכבת ולא כלום", כי לאחר שאחזה בפרק ידה של הנאשמת, הנאשמת החלה לנופף בידיים לכל עבר, לצעוק, לקלל ולנסות לברוח, וכי במהלך ההשתוללות של הנאשמת 1, בנוסף לשריטות ששרטה את השוטרת, היא גם בעטה בה בבטנה.

7. השוטיר מוחמד סוועאד העיד כי האירוע נשוא כתב האישום אירע במהלך משמרת לילה בה שירת בתפקיד סיור יחד עם השוטרת ספיר. חלק מתפקידי שוטרי הסיור הוא בידוק חשודים ופעילות עבריינית. במהלך הנסיעה בניידת הבחין בנאשמים ש"קלטו" את הניידת, הסיטו מבטם ושינו את כיוון ההליכה באופן מפתיע, דבר שעורר אצלו חשד שיש לבדוק אותם. הוא קרא לעברם "משטרה" מספר פעמים וביקש מהם לעצור ואיש לא ענה. הוא פתח בסוג של ריצה קלה לעברם וביקש מהם לעצור. הנאשמת לא רצתה להזדהות ובמעשיה הייתה יותר דומיננטית מהנאשם, אשר שיתף פעולה אך לא באופן ממש - התחיל למסור חלק ממספר הזהות שלו אך הפסיק באמצע ואמר שלא זוכר. הנאשמת אמרה לנאשם שוב ושוב "בוא נלך" והוא התרשם שהיא משדרת לחץ ומחביאה משהו. הוא הסביר לנאשמים שהם מעוכבים עד שניתן יהיה לזהות אותם. השוטרת ביקשה מהנאשמת שוב ושוב להזדהות ולשתף פעולה, ואמרה לה כי היא לא יכולה לזוז מאחר והיא מעוכבת, הנאשמת תקפה את השוטרת בשריטות בידיים ובבטן ובעיטה ואמרה "בוא נברח". הנאשם ניגש לעזור לנאשמת וניסה להבריא אותה. כשנוכח שהשניים מסרבים

לבדיקה ובכוונתם לברוח קמה עילת מעצר, הוא הצליח לעצור את הנאשם עם יד אחת בשעה שהנאשם התנגד, ובמקביל השוטרת ספיר הצליחה לעצור את הנאשמת שהשתוללה. ספיר הכניסה את הנאשמת לניידת וכשהוא היה עסוק עם הנאשם שהשתולל ודחף אותו, ספיר ניגשה לעזור לו, וביחד הכניסו את הנאשם לניידת. כשהנאשם הוכנס לניידת הוא הוציא טלפון. הוא הסביר לנאשם שעליו למסור לו את הטלפון ואסור לו לדבר עם איש כי הוא עצור. הוא הושיט את ידו כדי לקחת את הטלפון מהנאשם והנאשם נשך אותו נשיכה ארוכה בידו שהותירה צלקת. בשלב זה הוזעק כח משטרה נוסף שהצליח להשתלט על הנאשם. כשהיו בדרכם לתחנה לאחר שהגיע מגן דוד אדום, הנאשם אמר לו "תגיד תודה שנשכתי אותך יש לך כמה ימים חופש". הוא קיבל טיפול רפואי בבית חולים. בחקירה נגדית התבקש השוטר להסביר מה היה היסוד הסביר לחשד שהוביל אותו לפנות לנאשמים והבהיר כי החשד הראשוני נבע מכך שהשניים אשר הלכו ברחוב בשעת לילה מאוחרת שינו את כיוון הליכתם במפתיע ברגע שבו הבחינו בשוטרים, והגבירו את קצב הליכתם. עוד השיב העד כי כשניגש לנאשמים שאל אותם למה לא עצרו וביקש מהם להזדהות, והסביר להם גם מה הייתה העילה לעיכוב הראשוני, הגם שהדבר לא נכתב בהודעתו. העד עמד על כך כי לנאשמים הייתה חובה להזדהות לפניו, אם כי לא ידע לומר מה המקור החוקי של החובה, ולאחר שנשאל שוב ושוב על כך השיב שהחובה היא מ"אבן שושן". העד נשאל על הנשיכה שנשך אותו הנאשם, ואמר שהיא התרחשה כשהנאשם היה בתוך הניידת. כשנשאל אם היו נשיכות נוספות אמר "היו דחיפות בחוץ. הנשיכה הייתה בתוך הניידת לא מחוץ" ואישר שבאותה עת הנאשם היה אזוק. אשר למקור הסמכות ליטול את מכשיר הטלפון של הנאשם השיב השוטר כי הדבר נעשה כנוהל כלפי עצורים בשל חשש לשיבוש החקירה. השוטר נשאל על אפשרויות זיהוי בפני שוטרים, אמר שישנה אפשרות להזדהות בעל פה על ידי הצגת מספר תעודת זהות, שהנאשם החל לומר אותו אך הפסיק באמצע, ושלל את הטענה כי הנאשם הציג תעודת סטודנט. העד אישר כי בסופו של יום לא התגלתה כל עבירה שביצעו שני הנאשמים עובר לעיכוב.

8. בהודעתו במשטרה תיאר השוטר תיאור דומה לפיו במהלך סיור בניידת בה נהג, הבחינו בבחורה ובחור הולכים ברחוב יפו. כאשר השניים הבחינו בניידת הם נלחצו, הסתובבו ו"הגבירו את הליכתם" תוך כדי שנכנסו לתחנת הרכבת. הוא עצר במקביל אליהם, ירד מהניידת, פנה אליהם וביקש מהם לעצור. השניים לא התייחסו והמשיכו ללכת. התקדם אליהם שוב ואמר להם שקרא להם לעצור ושאל מדוע אינם עוצרים. הבחור שאל אותו "מה קרה" והוא ענה שעורך בדיקה שגריתית. הבחורה אמרה לו "למה מי אתה?". הוא אמר לה שהיא מחויבת להזדהות בפניו והשניים אמרו לו שאין להם תעודת זהות. הבחור החל לתת לו את מספר תעודת הזהות שלו, נתן 3-4 ספרות והפסיק. הוא אמר להם שאם לא יזדהו יעכב אותם לתחנה לצורך זיהוי. הבחורה אמרה "למה מי אתם" החלה לצעוק ולהניף ידיים לכל עבר. בשלב זה השוטרת ספיר כבר עמדה לידו. הבחורה אמרה לבחור "יאללה בוא נלך" והם החלו ללכת לכיוון רחוב המלך ג'ורג'. התנהגותם שידרה לחץ. הוא הודיע להם כי הם מעוכבים לצורך זיהוי. הבחורה אמרה לבחור "בוא נברח מפה" תוך שמסובבת את עצמה בניסיון לברוח. השוטרת ספיר תפסה אותה כדי שלא תברח והבחורה שרטה את ספיר בידה ובעטה בבטנה. הוא שמע את ספיר מודיעה לבחורה שהיא עצורה, ובשלב זה הבחור דחף אותו וניגש לעזור לבחורה, תפס את השוטרת ספיר בכתפה ואמר לבחורה לברוח. הוא ניגש לבחור הודיע לו שהוא עצור והצליח לאזוק את אחת מידיו. הבחורה כבר נאזקה והוכנסה לניידת וספיר ניגשה לסייע לו במעצר הבחור, אשר השתולל והתנגד למעצר. בסיועה של ספיר אזק את הבחור והכניסו אותו לניידת. בזמן שישבו בניידת הבחור החזיק את הטלפון שלו וניסה להתקשר. הוא אמר לבחור שאסור לו לעשות שימוש בטלפון וביקש ממנו למסור לו את המכשיר. הוא הושיט את ידו כדי לקחת את המכשיר, והבחור נשך את ידו באזור האמה, נשיכה ארוכה וחזקה מאד שהותירה "שני חורים" שגרמה לדימום. למקום הוזעק ניידות נוספות שלקחו את הבחורה, והוא נהג בניידת והוביל את הבחור לתחנה, ותוך כדי הזמין מגן דוד אדום אשר פינה את השוטרת ואותו לבית חולים.

השוטר אמר בהודעתו כי לא ייתכן שהשניים לא שמעו את קריאתו הראשונה לעצור, וכי הרחוב היה ריק מתנועת כלי רכב או הולכי רגל נוספים. לדבריו הבחין בריח של אלכוהול נודף מפיו של הבחור.

9. מהמסכים הרפואיים (ת/3-5) עולה כי השוטרת התלוננה בבית החולים על כאבי בטן שנגרמו כתוצאה ממכה שקיבלה בבטן בזמן עבודתה, על כאבים ברגל כתוצאה מבעיטה ועל שריטות בידים. היא הגיעה לבית החולים סמוך לשעה 3:00 לפנות בוקר ושחררה כעבור מספר שעות במצב כללי טוב. השוטר הגיע לבית החולים כשעל ידו ארבעה סימני נשיכה ללא דימום פעיל. הוא טופל ושחרר כעבור כשעה וחצי.

10. בהודעתה במשטרה (ת/1) אמרה הנאשמת 1 כי היא והנאשם 2 שהוא בן זוגה הלכו ברחוב יפו כדי לתפוס מונית הביתה לאחר בילוי. ניידת משטרה עצרה לידם ואמרה בטון תקיף "עצרו". היא שאלה מה הם עשו אך השוטרים לא ענו לה, ביקשו מהם תעודה והיא אמרה "תראו לנו תעודה אתם". היא ביקשה לדעת מה עשתה ואיש לא הסביר לה. השוטרת דיברה בטון מגעיל וקיללה אותה. היא התעצבנה וביקשה את פרטי השוטרת. לא הייתה לה תעודת זהות ואינה זוכרת את המספר בעל פה, ואמרה זאת לשוטרת. בשלב זה "התעצבנה ממש" ואמרה שנמאס לה והיא רוצה ללכת הביתה וכי אין לה כח. הסתובבה לאחור, הניפה את ידיה למעלה ואמרה "בא לי לעוף מפה" אך לא זזה אפילו צעד אחד. השוטרת תפסה אותה בחוזקה ביד, באזור האמה, והכאיבה לה. כתגובה ראשונית היא משכה את יד בחזרה. השוטרת אמרה לה "תסתמי את הפה", משכה אותה והורידה אותה לרצפה, דרכה לה על הרגל וקרעה את נעלה, קרעה את מעילה ומשכה בשערותיה תוך כדי איומים וקללות. היא צעקה לשוטרת שתעזוב אותה וניסתה להיאבק בה ובמסגרת זאת שרטה אותה, בלי כוונה. השוטרת הכניסה אותה לתוך הרכב. כאשר הנאשם ראה שהשוטרת מרביצה לה הוא פנה לעבר השוטרת כדי לעצור אותה, ואז השוטר השני תפס אותו והצמיד אותו לרצפה ולא ראתה מה בדיוק עשה. הנאשמת אמרה "אני יודעת שאני הייתי קצת פחות שיכורה ממנו, הוא היה יותר שתוי" וכי ישבה בניידת וצעקה על השוטרת. הנאשמת טענה כי לא המשיכה ללכת לאחר שהשוטרים ביקשו ממנה לעצור, אלא ביקשה שוב ושוב לדעת למה עליהם לעצור. שללה כי ניסתה לברוח או אמרה לנאשם 2 שעליהם לברוח. היא עשתה עם הידיים "תנועות של דיבור" אך לא אימה במכות, והשוטרת היא שתקפה אותה. ייתכן כי השוטרת קיבלה מכה בטעות כשניסתה "להעיף אותה ממנה". היא עצמה נפצעה בידיים ובהערות החוקרת צוין כי היא מבחינה בסימנים כחולים על יד שמאל של הנאשמת וכי הנאשמת נועלת נעל אחת בלבד.

11. בהודעתו במשטרה (ת/2) אמר הנאשם 2 כי הוא והנאשמת 1 הלכו ברחוב ולא עשו שום דבר לא בסדר, הגיעו ניידות וביקשו מהם מסמכים, הם שיתפו פעולה ולמרות זאת הותקפו באלימות. לדבריו הוא רצה להציג לפני השוטרים תעודה מזהה אך לפני שהספיק הותקף באלימות, והם עצרו בפעם הראשונה שבה שמעו את קריאות השוטרים. שלל כי ניסו לברוח. השוטרים ביקשו מהם להזדהות, לנאשמת לא הייתה תעודת זהות והיא אמרה זאת. לו יש תעודת סטודנט. לא זכר את חילופי הדברים בין הנאשמת 1 לבין השוטרים אך הופעלה כלפיה אלימות פיזית. הוא ביקש בטון רגיל שיעצרו, ואז הוכנס לניידת וניסה להתקשר למוקד 100. בניידת ניסו לחטוף לו את הטלפון והוא ניסה להתנגד. לדבריו לא הוצג בפניו שום תג ואנשים הכניסו אותו לרכב, לכן התקשר למוקד 100 כדי לדווח שחוטפים אותו ונוהגים כלפיו באלימות. כשניסו לקחת את הטלפון שלו הוא נאבק, כשנשלחו אליו ידיים והיכו בו הוא נשך את מי שהרביץ בידו. כאשר נשאל אם אמר לנאשמת לברוח אמר "אמרתי לה שמרביצים לה ושהיא תלך, לא אמרתי לה לברוח, אין לנו סיבה לברוח". השיב כי לא דחף את השוטרת בכתפה אלא הזיז את הנאשמת 1 מאחר והשוטרת פעלה באלימות כלפיה. שלל כי בעט בשוטרת, ואמר כי התנגד למעצר, השתולל וקילל מאחר ולא הוצגו

לו תעודות והתנהגו כלפיו באלימות. אישר כי השוטרים לבשו מדים ולא זכור לו שהודיעו לו שהוא עצור. שלל כי השוטר אמר לו שאסור לו לדבר בטלפון. טען כי נפצע בידיו וברגליו וכי השוטרת הכתה אותו עם נשקה. בהערות החוקרת נכתב כי היא מבחינה בסימן אדם על אמה ימין ושמאל של הנאשם וכי נודף ממנו ריח חריף של אלכוהול.

12. בעדותה במשפט אמרה הנאשמת 1 כי היא והנאשם 2 הלכו ברחוב אחרי בילוי במטרה לתפוס מונית, עצרה לידם ניידת משטרה ממנה יצאו שני שוטרים והשוטרת ביקשה בתקיפות שיעצרו, וביקשו מהם להזדהות. היא שאלה מה קרה, מאחר וחשבה שאירע אירוע כלשהו שאינו קשור אליהם. השוטרים לא הזדהו בפניהם ולה עצמה לא הייתה תעודת זהות. השוטרת איימה עליהם שאם לא יזדהו- תעצור אותם. מאחר ולא הייתה לה תעודה לא ידעה מה עליה לעשות במצב כזה. השוטרים הגבירו את טון הדיבור ולפתע השוטרת תפסה את ידה, הורידה אותה לרצפה, המשיכה להחזיק אותה חזק כדי שלא תוכל לקום, צעקה עליה, גררה אותה על הרצפה לכיוון הניידת, הצמידה אותה לניידת ואזקה אותה מאחור. תוך כדי שהייתה על הרצפה השוטרת דרכה על רגלה וכתוצאה מכך נקרע לה הכפכף. לאחר מכן תפסה בשיערה וניסתה לטלטל אותה מראשה תוך שתלשה חלק מן השיער. לאחר מכן העבירה אותה לשוטרת אחרת כשהיא נעולה נעל אחת בלבד, הכניסו אותה לניידת ולקחו אותה לתחנת המשטרה. בתחנת המשטרה הפכו את תיקה כך שהתוכן נפל על הרצפה, הוציאו את הארנק וכינו אותה "זונה" ו"נרקומנית". הנאשמת שללה כי היא והנאשם 2 שינו כיוון כשהבחינו בשוטרים, או שהתעלמו מקריאות השוטרים לעצור. שללה שצעקו על השוטרים וטענה כי ביקשו מהשוטרים להזדהות. שללה כי אחזה בנשק של השוטרת. אשר לטענה כי אמרה לנאשם 2 "בוא נברח" השיבה, כי כשנאמר לה שיקחו אותם לתחנה אמרה לנאשם 2 שלא רוצה שיקחו אותה לתחנה אך לא הציעה לו לברוח. לדבריה לא קיללה את השוטרת אלא צעקה צעקת בהלה ללא תוכן מסוים כשהשוטרת משכה אותה לרצפה, וטענה כי לא הייתה לה שום הזדמנות לשרוט את השוטרת או לבעוט בה, מאחר וכל הזמן הייתה על הרצפה ולאחר מכן הייתה עם איזקים. בחקירתה הנגדית הבהירה הנאשמת כי הניידת עצרה בצדו השני של הכביש, ואמרה כי בהודעתה במשטרה אמרה ששרטה את השוטרת מאחר והיו לה ציפורניים ארוכות וסביר היה להניח שהשוטרת הייתה נשרטת.

13. בעדותו במשפט אמר הנאשם 2 כי ביום האירוע הוא והנאשמת 1 הלכו ברחוב יפו לכיוון המלך ג'ורג' כשנעצרה לידם ניידת וירדו שני שוטרים. השוטרת אמרה בטון גס ולא מכבד "תעצרו מיד, מי אתם, תביאו תעודות". הם לא הבינו מה קרה וניסו לשאול אך לא קיבלו תשובה. הטונים של השוטרת הלכו וגברו והיא דיברה בגסות וצעקה. הנאשמת 1 ניסתה להגיד שאין לה תעודה, הוא עצמו לא הספיק להגיד את מספר תעודת הזהות שלו וראה שהשוטרת תפסה את הנאשמת בידה והורידה אותה לרצפה באלימות. כשהוא ניסה לגשת ולעזור לנאשמת 1 הותקף אף הוא באלימות. לדבריו, הייתה לו תעודת סטודנט ולו הייתה ניתנת לו הזדמנות, הוא היה מציג אותה. הוא קיבל מכות חזקות עם נשק בפניו ובגופו, נכנס לתוך הרכב במושב האחורי, ומאחר ולא ידע מה לעשות החליט להתקשר למוקד 100 ולדווח על כך שהוא מותקף, תוך כדי כך שצעק ואמר לשוטר שהוא מתקשר למשטרה. כשהוא אזוק וכבול ברכב המשיך לקבל מכות בפניו והאמצעי היחיד שלו להתקשר למשטרה נלקח ממנו באלימות. השוטרת חטפה לו את הטלפון תוך שהכתה אותו והדבר היחיד שיכול היה לעשות זה לנשוך את היד שבאותו רגע הכתה אותו. כשנסע בניידת השוטרים קיללו אותו ולעגו למוצאו הרוסי. נגרמו לו חבלות קשות מאד על הידיים והרגליים. הנאשמת 1 והוא הגישו תלונה למח"ש. הנאשם 2 הבהיר בחקירה נגדית כי התחיל להקריא את מספר תעודת הזהות שלו אך הפסיק כי ראה שהשוטרת מכה את הנאשמת 1. הוא אמר את מספר תעודת הזהות ולא הציג את תעודת הסטודנט כי נשאל מה מספר תעודת הזהות שלו. עוד השיב בחקירה נגדית כי כשניגש לנאשמת 1 השוטר

הרביץ לו עם נשקו גם בגוף וגם בפנים. לדבריו התנהלה שיחה בין השוטרת לנאשמת 1 כאשר השוטרת חזרה על אותם דברים וביקשה כי הנאשמת 1 תציג תעודה והנאשמת 1 חזרה על כך שאין לה תעודה. עד מהרה השיחה הפכה לאלומות. הנאשם 2 אישר בחקירה נגדית כי הרכב שעצר לידם היה ניידת משטרתית ולטענתו ביקש מהשוטרים להזדהות כי היה מופתע מהטון שבו פנו אליו. שלל כי השוטרים קראו להם לעצור מספר פעמים וטען כי ברגע ששמעו שאמרו להם לעצור הם עצרו. בהמשך טען, כי לא הייתה דרך וודאית לדעת מי הם השוטרים, בין השאר כי לא הציגו תעודה, ובאותה תקופה התרחשה פרשת גלעד שליט, והוא מאמין שארגון החמא"ס היה מוכן לעשות מאמץ גדול כדי לחטוף ישראלים, כולל להשיג ניידת ומדי משטרה.

הערכת הראיות

14. טרם אבחן כל אחת מן הראיות, אעיר כי אלה נשמעו בחלוף כמעט 4 שנים מיום האירוע. משכך, ככל שהתרשמתי שחסרים ופערים, תמיהות או סתירות בעדותם של העדים- השוטרים כמו גם הנאשמים, נבעו משכחה טבעית שהזמן גרמה, ייחסתי לפערים, תמיהות וסתירות אלה משקל מועט ביותר, אם בכלל.

15. אני מקבלת כמהימנה את עדותה של השוטרת ספיר יעקב. ניכר כי אירועי אותו הלילה טבועים בזיכרונה והיא העידה בצורה בטוחה ומשכנעת תוך שניכר המאמץ שלה לדייק ככל הניתן בתיאור האירוע. העדה נמנעה מלנסות ולהשלים בעזרת מסקנות פרטים שלא זכרה באופן מדויק כגון השאלה האם היא זו שקראה לנאשמים לעצור או שמא השוטר סועד או האם הייתה זו הנאשמת או הנאשם שהעלו את הרעיון לברוח מן המקום.

כאן המקום, להעיר כי חקירתה הנגדית של השוטרת הופסקה על ידי בית המשפט לאחר שהתארכה מאד ולאחר שהתרשמתי כי החקירה הנגדית כללה שאלות שאינן רלבנטיות למחלוקת, כגון מי היה ראש המשמרת באותו הערב, שאלות שחזרו על עצמן שוב ושוב, כגון מה היה הדבר שעורר את חשדה ביחס לנאשמים ושאלות שהטעו את העדה במסגרתן הוצגו לה טענות עובדתיות לא נכונות והיא התבקשה להתייחס אליהן (עמ' 18 שורה 24, עמ' 21 שורה 27).

16. אני מקבלת כמהימנה גם את עדות השוטר מוחמד סועד, אשר העיד אף הוא מתוך זכרוננו על אודות פרטי האירוע בצורה רצופה, משכנעת, מבלי שעלו בחקירותיו, ובהשוואת עדותו בבית משפט להודעתו במשטרה, סתירות או תהיות שיש בהן כדי להעיב על משקל העדות. אציין כי בהודעתו במשטרה טען סועד כי ננשך על ידי הנאשם באזור האמה, בעוד שבגיליון הרפואי ת/4 נכתב כי סימני הנשיכה מופיעים באזור בסיס אצבע 2 של כף היד. העד לא נשאל דבר ביחס לסתירה זו, ולמעשה אין מחלוקת כי הנאשם 2 נשך את אחד השוטרים בידו (על פי עדותו של נאשם 2- הייתה זו השוטרת ולא השוטר, אם כי בהודעתו במשטרה הודה שנשך את השוטר). משכך לא ראיתי לייחס לפער זה בין הראיות משקל הפוגם באופן כלשהו במשקל עדות השוטר.

17. אכן יש להצטער על כך שאיש מן השוטרים לא ידע לנקוב במקור החוקי המקום חובה על אזרח להזדהות בפני שוטר, ומהו מקור הסמכות של שוטר לעכב אדם החשוד בביצוע עבירה ולברר את זהותו. נראה כי על משטרת ישראל לרענן ההנחיות המקצועיות של שוטרי הסיור בעניין זה. עם זאת, לצורך העניין ניתן להסתפק בכך שהשוטרים ידעו מהם הכללים המנחים אותם במקרים שכאלה, מה טיבו של יסוד סביר לחשד באדם ומתי זה קם ומתעורר, ומה עליהם לעשות, מה מותר ומה אסור להם בהקשר זה. העובדה שלא ידעו להשיב על השאלה, אין בה כדי להמעט

ממשקל עדותם.

18. עדותה של הנאשמת 1 שונה בפרטים מהותיים מהדברים שאמרה בהודעתה במשטרה. כך למשל, בבית המשפט טענה כי מיד לאחר שהשיבה לשוטרת מספר פעמים שאין לה תעודת זהות השוטרת אחזה בידה והורידה אותה לרצפה והמשיכה להחזיק בה במצב זה ושללה את הטענה כי הציעה לנאשם 2 לברוח, בעוד שבהודעתה במשטרה אישרה כי במהלך אותו שיח התעצבנה "ממש" כלשונה, הסתובבה אחורה והניפה ידיים למעלה ואמרה "בא לי לעוף מפה", ורק בשלב זה אחזה בה השוטרת בידה, והיא בתגובה משכה את היד בחזרה ואז אחזה בה השוטרת שוב והורידה אותה לרצפה (ת/1 שורות 9-12); בבית המשפט טענה הנאשמת 1 כי לא נהגה בשום צורה אלימה מבחינה פיזית כלפי השוטרת מאחר ולא הייתה לה הזדמנות לעשות כן, לנוכח הכח שהפעילה השוטרת, וכדבריה- "לא הייתה לי שום הזדמנות לשרוט אותה כי כל הזמן הזה הייתי על הרצפה" (עמ' 33 שורה 3) ובהמשך בחקירה נגדית אמרה "אני התחננתי שתעזוב אותי ושתראה שאני לא מתנגדת, אני לא יכולה לפגוע בה" (עמ' 36 שורה 16). מנגד, בהודעתה במשטרה אמרה בהקשר זה: "...אני צעקתי 'תעזבי אותי מה את רוצה' ניסיתי להיאבק בה, תפסתי אותה ביד וניסיתי להעיף לה את היד ובגלל שהציפורניים שלי ארוכות שרטתי אותה ביד, בטעות..." (ת/1 שורות 15-16). בעדותה במשפט טענה הנאשמת 1 כי בשעה שהשוטרת משכה בשערה היא כבר הייתה אזוקה (עמ' 36 שורה 20) בעוד שמתוך הודעתה במשטרה עולה טענתה כי בשלב זה טרם נאזקה (ת/1 שורות 15-16). יצוין בהקשר זה כי בהודעתה של השוטרת וגם בעדותה בבית המשפט, הגם שתיארה אירוע שבו הופעל על ידיה כח כלפי הנאשמים, היא לא תיארה משיכת שיער של הנאשמת 1 ואף לא נשאלה על כך בחקירה נגדית. אני ערה לכך כי חקירתו הנגדית של ב"כ הנאשמים הוגבלה, ואולם גם לאחר שהודיע כי יש לו שאלות נוספות הנוגעות לנאשמת 1 ועל כן אפשרתי לו להוסיף ולשאול, לא שאל שאלות הנוגעות לעניין זה ואף לא לנאשמת 1 (עמ' 22 שורה 21).

בעדותה בבית המשפט טענה הנאשמת 1 כי נהגו כלפיה יחס משפיל גם בתחנת המשטרה. נושא זה לא נזכר בהודעתה במשטרה אשר הוגשה בהסכמה תוך ויתור על חקירת גובה ההודעה, ואף לא נזכר בתשובה לכתב האישום.

בנסיבות אלה, לנוכח הסתירות המהותיות בטענות הנאשמת 1, ישנו קושי ממשי לקבל את עדותה ולקבוע על בסיסה ממצאים.

19. הנאשם 2 אישר בהודעתו במשטרה כי בעת האירוע הבחין בשוטרים והוא והנאשמת 1 המשיכו ללכת, אך שלל את הטענה כי שינו כיוון (ת/2 שורה 27). לנוכח דברים אלה, אני מתקשה לקבל את טענתו כי לא שמעו את קריאות השוטרים שביקשו מהם לעצור. הנאשם 2 אף אישר בהודעתו כי הורה לנאשמת 1 לעזוב את המקום: "אמרתי לה שמרביצים לה ושהיא תלך, לא אמרתי לה לברוח, אין לנו סיבה לברוח" (ת/2 שורה 43). טענה זו מעלה תמיהה לנוכח דבריה של הנאשמת 1, לפיהם הוכתה לאחר שהשוטרת הורידה אותה על הרצפה בשלב שבו, על פי הנטען, הנאשמת 1 כבר לא יכולה הייתה לעזוב את המקום. מכל מקום, בהודעתו במשטרה הודה הנאשם 2 כי נהג באלימות כלפי השוטרים ואמר "כשהוא ניסה לקחת את הטלפון שלי נאבקתי בו" (ת/2 שורה 34). בהמשך, כשנשאל מדוע התנגד למעצר, השתולל, קילל וצעק השיב: "כי לא הוצגו בפני תעודות והתנהגו בפני באלימות" (ת/2 שורה 50). עדותו של הנאשם בבית המשפט לא עוררה אמון ויש קושי לקבלה על רקע סתירות ותהיות אלה.

דין

20. לאור הראיות ומשקלן יש לקבוע כי האירוע אירע באופן שבו תואר על ידי השוטרים: השוטרים הבחינו בנאשמים המשנים את כיוון הליכתם ברגע שראו את ניידת המשטרה, וקראו להם לעצור. הנאשמים, אשר שמעו את הקריאה, הוסיפו ללכת ולא נענו לקריאה שחזרה על עצמה, עד אשר השוטרים עצרו את הניידת וירדו לכיוונם. השוטרים ביקשו מן הנאשמים להזדהות והנאשמת 1 סירבה בטענה שאין לה תעודת זהות ואינה יודעת את מספר תעודת הזהות בעל פה, בעוד שהנאשם 2 שיתף פעולה באופן חלקי ומסר מספר ספרות מתוך מספר תעודת הזהות שלו. השיח בין הצדדים התקיים בצעקות. השוטרת הודיעה לנאשמת 1 שאם לא ניתן יהיה לזהותה במקום יהיה עליה לעכבה לתחנה, הנאשמת 1 הביעה רצונה לעזוב את המקום ואף הסתובבה בהנפת ידיים באופן שניתן להבין ממנו כי מתכוונת לברוח. השוטרת אחזה בידה של הנאשמת 1 כדי למנוע ממנה לברוח והודיעה לה כי היא עצורה. הנאשמת 1 השתוללה, קיללה ונהגה באלימות כלפי השוטרת אשר אף היא, בתגובה, הפעילה כח כלפי הנאשמת 1 כדי למנוע את בריחתה ולהפסיק את ההשתוללות. במסגרת זאת נקרע הכפכך שנעלה הנאשמת 1. הנאשם 2 שבאותה עת ניהל דין ודברים עם השוטר ניגש לשוטרת ולנאשמת 1, דחף את השוטרת כדי לסייע לנאשמת 1 לברוח והורה לה לברוח. הוא עצמו נהג באלימות והתנגד למעצרו ושני השוטרים הפעילו כח כלפיו כדי לעצור אותו. תוך כדי האירוע הנאשמת 1 תפסה בנשק של השוטרת, הכתה ושרטה אותה. לאחר שהנאשמים נאזקו, הנאשם 2 הוכנס לניידת, הוציא מכשיר טלפון סלולרי וניסה להתקשר. השוטר הודיע לו כי אסור לו לדבר מאחר והוא עצור, וניסה לקחת לו את המכשיר, הנאשם 2 נשך את השוטר בחוזקה בידו.

21. סמכותם של שוטרים לעכב חשודים במקום קבועה בסעיף 67 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) תשנ"ו 1996. סמכות זו קמה כאשר לשוטר יש יסוד סביר לחשד כי אותו אדם עבר עבירה או עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם או את שלום הציבור או את בטחון המדינה. תכלית העיכוב היא לברר את זהותו של אותו חשוד או לחקור אותו ולמסור לו מסמכים במקום העיכוב.

סמכות זו עולה בקנה אחד עם תפקידיה של המשטרה ותפקידם של השוטרים כמפורט בסעיפים 3 ו- 5 לפקודת המשטרה [נוסח חדש] תשל"א- 1971.

העובדה כי שני הנאשמים שינו במפתיע את כיוון הליכתם ברגע שבו הבחינו בשוטרים, כפי שתיארו השוטרים, די היה בה כדי לעורר יסוד סביר לחשד בלב השוטרים, כי השניים מעורבים בעבירה או עומדים לעבור עבירה. הדברים מקבלים משנה תוקף שעה שמדובר בשעת לילה מאוחרת בה לא היה איש מלבד הנאשמים ברחוב. העובדה כי הנאשמים לא נענו לקריאות השוטרים שביקשו מהם לעצור, כפי שהעידו השוטרים, היה בה כדי להגביר את עוצמתו של החשד.

דברים אלה הם בבחינת למעלה מן הצורך, שכן על פי הפסיקה, החוק אינו דורש כי תהא לשוטר סיבה כלשהי לדרוש את הצגת תעודת הזהות (ראו ע"פ 617/80 **למברטו נ' מדינת ישראל** (פ"ד לח(2) 313) וכן ע"פ (חיפה) 39387-06-12 **רביבו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 3.1.13]).

22. משעה שהשוטרים עשו שימוש בסמכותם לפי סעיף 67 לחוק המעצרים, קמה לנאשמים חובה להציג את תעודות הזהות שלהם בפני השוטרים וזאת מכח סעיף 2 לחוק נשיאת תעודת זהות והצגתה תשמ"ג- 1983. לו היו הנאשמים מקיימים את חובתם על פי חוק לשאת תעודת זהות, יכול והאירוע היה מסתיים עם הצגתה של התעודה לשוטרים

ולאחר תשאול קצר במקום. משעה שלא התאפשר לשוטרים לזהות את הנאשמים במידה המניחה את הדעת, נוכח מחדלם של הנאשמים מלשאת תעודת זהו או להזדהות באופן סביר, לא זו בלבד שהיה בכך כדי להגביר עד מאד את עוצמתו של החשד הראשוני כלפי הנאשמים, אלא שקמה לשוטרים סמכות, ולטעמי אף חובה כלפי הציבור, לעכב את הנאשמים לתחנה לצורך זיהוי וברור החשד. משסירבו הנאשמים לעיכובם, ואף הראו סימנים המעידים כי בכוונתם להימלט מן המקום, כפי שעולה בברור, לא רק מתוך עדויות השוטרים אלא אף מתוך דבריה של הנאשמת 1 בהודעתה במשטרה, לא היה מנוס מלנהוג כפי שנהגו השוטרים.

23. מקובלת עלי טענת השוטר סועאד כי מרגע שחשוד נעצר, נאסרת עליו תקשורת עם אחרים, ובכלל זה שימוש בטלפון. מובן כי כאשר קיים חשד לביצוע עבירה על ידי אדם, אשר מצוי בשלבים מקדמיים של חקירה, שיחת טלפון שכזו נושאת עמה חשש מובנה לשיבוש החקירה. משכך מוצדקת הייתה בקשתו של השוטר לתפוס את הטלפון הסלולארי של הנאשם 2, ומוצדק היה ניסיונו לתפוס את הטלפון תוך שימוש בכח סביר כאשר הנאשם 2 סירב לתפיסה.

24. אף אם השוטרים לא הציגו תעודות מינוי בפני הנאשמים, אני סבורה כי משעה שנהגו בניידת משטרה, לבשו מדי משטרה וענדו תגים הנושאים את שמם, די בכך כדי להזדהות בפני הנאשמים, בנסיבות שנוצרו, בהן היה חשש כי הנאשמים ימלטו מן המקום, זאת בשים לב להוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה הנוגעות להזדהות שוטרים.

25. אחיזתה של השוטרת ספיר יעקב בידה של הנאשמת 1 על מנת למנוע ממנה להימלט מן המקום הייתה בגדר שימוש בכח סביר על ידי השוטרת. האלימות שבה נקטו הנאשמים משלב זה, שתכליתה התנגדות למעצר, ובכלל זה משיכת ידה של הנאשמת 1 מתוך ידה של השוטרת, דחיפתה את השוטרת ושריטתה, תפיסתה את הנשק של השוטרת, דחיפת השוטרת על ידי הנאשם 2, ניסיון הנשיכה והנשיכה שנשך את השוטר, לא היה לה כל צידוק. לא מן הנמנע כי העובדה שהנאשמים היו תחת השפעת אלכוהול, כפי שתיארה הנאשמת 1 בהודעתה במשטרה: **"לא ממש ראיתי מה קרה, אני יודעת שאני הייתי קצת פחות שיכורה ממנו, הוא היה יותר שתוי, אני ישבתי בניידת, צעקתי מה את עושה? באיזה זכות את מקללת אותי?"**

26. במהלך עדותו אמר הנאשם 2 דברים מהם ניתן היה להבין, כי הנאשמים ביקשו מן השוטרים להזדהות ואף נהגו כפי שנהגו מאחר וחששו שאין מדובר באמת בשוטרים אלא בניסיון חטיפה של ארגון טרור. מדובר בטענה מתחכמת שמהווה ניסיון בלתי מוצלח לתרץ את האלימות הפרועה שנהגו בה הנאשמים כלפי השוטרים ואת הנשיכה הארוכה שהותירה סימן בידו של השוטר. תירוץ זה אינו עולה בקנה אחד עם העובדה כי מדובר בניידת משטרתית מסומנת ובשוטרים שלבשו מדים, כמו גם עם האמור בהודעותיהם של הנאשמים במשטרה מהם ניתן להבין כי השניים הבינו, כבר מהרגע הראשון, כי מדובר בשוטרים.

27. אין חולק כי בסופו של יום החשד הראשוני שהתעורר בלב השוטרים לא אומת, והנאשמים לא ביצעו עבירה פלילית כלשהי, לבד מן העבירה המיוחסות להם בכתב האישום. אין בכך כדי לשנות מן המסקנה לפיה התנהלותם של השוטרים הייתה בגדר סמכויותיהם כדין.

28. לנוכח האמור לעיל מצאתי להרשיע את הנאשמים בעבירה שמיוחסת להם בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' אלול תשע"ו, 06 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים